

κουβαλητής

κουβαλητής, ο, ουσ. [από το θέμα αορ. του ρ. κουβαλώ + κατάλ. -τής]. **1.** αυτός που κουβαλά, ο χαμάλης: «για ένα διάστημα δούλευε κουβαλητής στο λιμάνι». **2.** ο οικογενειάρχης που κουβαλάει πάντα στο σπίτι του άφθονα υλικά αγαθά: «είναι άντρας δουλευτάρης, καλός πατέρας και κουβαλητής»·

- ο κουβαλητής θυμάται το Θεό, μόνο όταν έχει το φορτίο στον ώμο του, επικαλούμαστε τη βοήθεια του Θεού, μόνο όταν βρισκόμαστε σε δύσκολες περιστάσεις: «όταν όλα πάνε καλά ούτ' ένα κερί δεν ανάβουμε όμως, ο κουβαλητής θυμάται το Θεό, μόνο όταν έχει το φορτίο στον ώμο του».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας